

Salamon László
(Nagyvárad, 1891–1983, Kolozsvár)
Náci Németország

*Ha sírom fölé germán föld borulna,
nem lennének csontjaim nyugalmat,
az élők kínját érezném lenn újra,
istentelen, állati hatalmat.*

*Mert átkozott e föld röge, ha százszor
Goethe taposta és rajta Bach dalolt,
itt jajra, vérre szomjazott a mámor
és mindig is a zsarnokok földje volt.*

*Itt a szellem mindig is idegen volt
és véletlenek a nagy szellemek,
a butaság mindig zsidókat korbolt
és bomály ülte a vad lelkeket.*

*Itt táj és ember sohasem mosolygott,
rendszerbe zártak híg romantikát,
az örület mindig szabadon bolyongott,
s törpéből nőtt a német Góliát.*

*S míg a Szajna mentén virág mosolygott,
itt holdat faltak a szőke Gretchenek,
a Rajna hátán kísértet bolyongott,
és ősi düb üzte a lelkeket.*

*Még illata is más itt a virágnak,
sötét jelek a nyári csillagok,
az órák kemény vezérszóra járnak,
és sötétbe vesznek a hajnalok.*

*Nem költők és nem bölcsök földje ez már,
de hóhéroké és altiszteké,
beretvált arccal jár a régi barbár
és járul az ősi bálvány elé.*

*És ez a bálvány vérből-vasból készült,
templomában üvöltés a zene,
itt a lélek is kövekre épült
és nincs a szónak könnyű kelleme.*

*Csizma alatt görnyed itt a szív és humusz,
a lelketlenség gombnyomásra jár,
a gépeken is őgermán kultusz:
az ÖLÉS olthatatlan szomja száll.*

*Itt munka van csak, baromi robotban,
elfásult lelkek „dárídója tart” –,
lassan elfelejtem, hogy EMBER voltam
s minden sejtem szeretni akart.*

*S elfelejtem, hogy derű is volt a földön,
áldott álmom, gyöngédség, szerelem
és már csak a gyűlölettel törődöm,
mely pusztítva lángol dúlt lelkemen.*

Kaufering, 1944. augusztus, a haláltáborban

Náci Magyarország

*Hol bölcsőm ringott és életem javát
leéltem, magyar föld, légy átkozott,
szégyentől égjen egykor tiszta orcád,
mert miattad vagyok komor, kárhozott.
Ki eladtad testem, eladtad lelkem,
a sors hasonló, szörnyű sorsal verjen.*

*Bűnödre nincs és ne legyen bocsanat,
úri hordádat vad vihar verje szét,
megértem most már, hogy századokon át
miért szenvedett itt oly sokat a nép.
Hét-szilvafás betyárjaid vad járma
nebezült itt minden szép áldomásra.*

*Szerettelek, nyelvednek dús zenéjén
szóltam, ha szóltam, és az egész világ
világodban tárult ki gazdagsággá
és nyújtotta felém fájó mámorát.
Őseim csontját rejti földed mélye,
de engem kivert hóhérjaid kénye.*

*Minden bitangja e széles világnak
lett legyen lengyel, szlovák, butasváb,
zebrákká nőbetett a magyar tájon
és leköphette a nyúlt szellem fiát.
Kossuth, Petőfi, Ady? Meddőn éltek,
maradt, mi volt, az ősi magyar élet.*

*Maradt zsidózó, úrbatnám naplopók
ostoba, gonosz hordája és a nép
fekete nyomorban züllött csócselékké,
rabtartónak gyalázva a keresztet
szélnek bennünket kajánul eresztett.*

*Ha viszontlátom még egyszer földedet,
mély megvetésem szemedbe vágom én
s Anyám kínját, jó Asszonyom keservét
egedre sírom, hogy haljon el a fény
rónáid és vak városaid felett
s legyen kergetőd én, a megkergetett.*

*Mert földed sötétebb lett Szodománál,
mert árulók és barbárok földje lett,
honfibúba öltözött rajt a gazság
és sátán-bogyóvá ért a szeretet.
Takarod el, süsd le szégyentelen orcád,
KI HAZÁM VOLTÁL, MAGYARORSZÁG.*

Kaufering, 1944. augusztus, a baláltáborban

Salamon Lászlót, az ismert, kiváló erdélyi költőt nyilasok hurcolták el otthonából. Az itt közölt verseket német koncentrációs lágerben írta, onnan kerültek el Tel-Avivba, Halmi Józsefhez. A ma Erdélyben élő Salamon Lászlónak Kauferingben, a hírhedt megsemmisítő lágerben írott, eme megrázó versei legelőször a *Hatikvában* jelennek meg.

Hatikva, 1949. máj. 15.